

วิธีสอนปัญญา

วิธีสอนปัญญา (Intellectual Method of Teaching) เป็นวิธีสอนวิธีหนึ่งของพระพุทธเจ้า ที่สอนให้มนุษย์คิดเพื่อพัฒนาปัญญาของมนุษย์

วิธีสอนของพระพุทธเจ้ามีหลากหลาย วิธี^๑ และมีกลวิธีสอนแตกต่างกันไปตามวาระและโอกาสในการเผยแพร่พระพุทธศาสนา วิธีสอนวิธีหนึ่งที่สำคัญมากคือ วิธีสอนให้คิดเพื่อพัฒนาปัญญา และวิธีสอนที่ควบคู่กันคือ วิธีสอนให้ปฏิบัติ (ทำ) เพื่อพัฒนานิสัยขยันอดทน ทั้งนี้ เพราะพระองค์เห็นว่า ถ้าคนมีปัญญาแล้ว มีความขยันหมั่นเพียร อดทน ก็จะสามารถพัฒนาชีวิตให้ปราศจากทุกข์ (มีความสุข) ได้

ภูมิหลังอันเป็นสมมติฐานของบทความเรื่องนี้

ถ้าเราสามารถประยุกต์วิธีสอนของพระพุทธเจ้ามาสอนวิชาต่างๆ ให้นักเรียนรู้จักคิด (คิดเป็น) ก็จะมีประโยชน์มาก แต่เนื่องจากการสอนให้เด็กคิดเป็นนั้นเป็นเรื่องที่ พูดง่ายแต่ทำยาก อนึ่งคำว่า “สอน” หรือ “การสอน” นั้นแต่ละคนก็มีความเข้าใจต่างๆ กันตามฐานคิดของแต่ละบุคคล ในแง่ของภาษา การสอนตามความหมายของภาษาชาวบ้าน หมายถึง สอนให้รู้ แต่ในแง่ของภาษาธรรมะ หมายถึง สอนให้ทำได้คิดเป็น ในวงการศึกษาแค่

สอนให้รู้ แต่ในวงการพระพุทธศาสนาต้องสอนให้ทำได้ปฏิบัติได้ เพราะพุทธศาสนาเป็นศาสนาปฏิบัติ นั่นคือ สอนให้ปฏิบัติธรรมะ ในโรงเรียนครูสอนนักเรียนให้รู้ให้จำเป็นส่วนใหญ่ เพราะเป็นวิธีสอนที่ง่ายที่สุด ทำได้ง่ายที่สุด การที่จะสอนให้เด็กทำได้ต้องใช้กลวิธีสอนที่ยากกว่า สลับซับซ้อนกันว่า ต้องเตรียมการสอน เตรียมอุปกรณ์การสอน และสื่อการสอนต่างๆ มากกว่า ครูส่วนใหญ่ (ทุกระดับ) ใช้วิธีบอกหนังสือ พระส่วนมากใช้วิธีสอนธรรมะ ไม่ได้สอนธรรมะ

เด็กวัยรุ่นมีปัญหามีข่าวอยู่ทุกวันนี้ เพราะพ่อแม่สอนลูกไม่ถูกทาง เช่น สอนให้เด็กเชื่อ สอนให้เด็กทำตามคำสอนโดยไม่แจ้งเหตุผลให้เด็กรู้และเข้าใจ สอนให้เด็กรู้ให้เด็กจำ นำไปสอบโดยเด็กไม่ได้คิด พ่อแม่กลัวลูกสอบตกก็สอนให้เด็กท่อง^๒ ให้ไปเรียน กวดวิชา งานไม่ต้องทำ เด็กก็ขาดความขยัน ขาดปัญญา ขาดจิตสำนึก แต่เรา ไม่เคยรู้ว่าอะไรทำให้เด็กขาดจิตสำนึก ที่แท้การสอนเพียงให้รู้ให้จำอย่างงอกแก้วกวนกุนทองนั้นແละเป็นตัวทำลายจิตสำนึก วิธีสอนของพระพุทธเจ้า คือ **วิธีที่สอนให้เด็กคิดเพื่อพัฒนาปัญญา** ทำให้เด็กเกิดสุตมายปัญญา จินตมายปัญญา และภานามยปัญญา โดยสอนง่ายๆ ว่า พบนอะไร เห็นอะไร อ่านอะไร ได้ยินอะไรให้เก็บมาคิด^๓ ก็จะทำให้เกิดปัญญา วิธีอย่างนี้ อาจจะเรียกว่า วิธีสอนปัญญา ก็น่าจะได้

^๑ อ่านเรื่อง “การเรียนรู้และการสอนตามแนวพุทธศาสนา” ใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับ 38 หน้า 65-72.

^๒ คำ “ปฏิบัติ” ในภาษาบาลีแปลว่า ปรนนิบัติ จึงพบว่าถ้าพูดถึง “การลงมือทำ” ใช้คำ จรณ และ ภานา ในความหมายของการปฏิบัติ

^๓ ตามความเป็นจริง การเรียนทุกอย่าง ผู้เรียนจะต้องใช้ความจำ เรียนอะไรก็ต้องจดจำสิ่งนั้น ๆ ได้ จะต้องฝึกใช้สมอง ส่วนความจำให้เป็นประโยชน์ บางเรื่องก็อาจจะทำ แต่ไม่ใช้การท่องจำอย่างงอกแก้วกวนกุนทอง

^๔ นั่นคือ พระพุทธเจ้าสอนให้อย่าเชื่ออะไรง่ายๆ (กلامสูตร)

คนไทยไม่รู้จักใช้วิธีสอนปัญญาให้ลูกนلن
เด็กคนไทยจึงมีปัญหามากมาย ไม่รู้จัคิด คิดไม่
เป็นและไม่คิด ทำให้บ้านเมืองมีปัญหามาก เมื่อคน
ไทยเราขาดจิตสำนึกบ้านเมืองจึงมีปัญหาทุกระดับ
ตัวอย่างเช่น การเลือกตั้งทุกระดับ มีการโกรงเลือกตั้ง¹
ส่งผลให้มีการลอบทำร้ายและฆ่ากันตาย ในหน่วย
งานเอกชนก็มีการข้อ戈กัน ในหน่วยงานราชการก็
มีการโกรงการฉ้อราษฎร์บังหลวง กินเล็กกินน้อย กิน
ตามน้ำกินหวานน้ำ แม้แต่ในวงการศาสนาก็มีการ
ทุจริตคอร์รัปชัน โงเงินวัด เบี้ยดบังเงินทำบุญ พระ
มาพระกม (ที่คงพอกเหล่านี้คงไม่ใช่พระ เป็นพอก
อลซชี) เหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาจากการขาดจิตสำนึก
เรานำมาศีลธรรมไปสอนให้เด็กท่องจำ บอกให้เด็ก
ทำ แต่ไม่สอนให้ปฏิบัติ ขาดตัวอย่างที่ดี สมองเด็ก
ไม่ได้คิดความคิดจึงไม่พัฒนาปัญญาไม่เกิดจิตสำนึก
จึงไม่มี ลองไปตามผู้ร้ายมารุณตามดูเถอะ ทุกคนรู้
ศีลห้ามอะไรไว้บ้าง เขารู้ดีแต่เขามาได้ปฏิบัติตาม
สิกขานบทของศีลเพราะเข้าขาดจิตสำนึก ขาดปัญญา
ที่จะทำตามสิกขานบทนั้นๆ ได้

การสอนโดยทั่วๆ ไปนั้นมีหลากหลายวิธีสอน
ไม่วิธีสอนวิธีใดที่ดีที่สุดในการสอนครั้งหนึ่งๆ ใน
แวดวงการศึกษาบุคคลปัจจุบัน การสอนที่ดีจะต้อง²
สอนให้เด็กได้รับผล 5 ประการ เป็นอย่างน้อย นั่นคือ

1. ความรู้
2. ความเข้าใจ
3. ทักษะ
4. ทัศนคติ
5. ความซาบซึ้ง หรือความพอใจ

ถ้าครูสามารถสอนทุกเรื่องทุกวิชาให้เด็กได้รับ³
ครบทั้ง 5 ประการนี้แล้วเด็กจะคิดเป็นรู้จัคิดวิเคราะห์
วิจารณ์เกิดจิตสำนึก แต่ในสถานะความเป็นจริงทั้ง
การสอนในบ้านและการสอนในโรงเรียน หรือการ
สอนในวัดก็ตาม ส่วนใหญ่เน้นแต่ให้เด็กรู้เท่านั้น (ให้
แต่ข้อ 1 อย่างเดียว) เด็กไม่ได้คิด ไม่มีโอกาสคิด แล้ว
จะเกิดปัญญาได้อย่างไร

กรณีศึกษา

การใช้วิธีสอนปัญญา ทดลองสอนหนังสือเด็ก ก่อนอนุบาล

(ใช้เวลาคิดค้น เริ่มทดลองสอน
และค่อยๆ ผลถึง 26 ปี)

ผู้ทดสอบ นายไพบูลย์ จันทยศ

เด็กหญิงคนหนึ่งอายุหกครึ่ง (ก่อนวัยเรียน)
ซึ่งแม่ของเด็กนี้นำฝ่ากลเดี้ยง จึงนำวิธีนี้มาสอนเด็ก
คนนี้ (วิธีนี้ พระยาอุปกิตศิลปสาร เอียนสอดแทรก
ให้ในตำราไวยากรณ์ไทยของท่านในตอน วจีวิภาค
โดยประยุกต์มาจากวิธีสอนของพระพุทธเจ้าตนเอง
หลายท่านนำไปใช้ได้ประโยชน์มาก แต่ไม่ค่อยจะมี
การสอนใช้ และเขียนเป็นเอกสารที่จะอ้างอิงได้)

ขั้นเริ่มต้น ให้เด็กอ่าน ก.ไก่ ช.ไข่ ด้วยปาก
เปล่าจนท่องได้หมด... ข้อสังเกตระยะนี้ต้องให้ท่องจำ
แต่เป็นการท่องโดยมีจุดหมาย ไม่ใช่การท่องแบบ
นกแก้วนกชุนทอง

หลังจากนั้น ไปชี้อ่อนภาพ ก.ไก่ ช.ไข่ มาซึ่
ให้อ่านตามลำดับ ไม่กี่วันเด็กก็จำได้หมด

ขั้นที่ 2 เริ่มใช้ วิธีสอนให้เกิดสุ่มยปัญญา
(ปัญญาที่เกิดจากการฟัง) เมื่อเด็กจำ ก.ไก่ ลิง ย.นา
ธูก พยัญชนะทั้ง 44 ตัว ได้ดีแล้ว เรายังเริ่มอ่านให้ฟัง
แล้วเริ่มสอนให้เด็กคิด คิดโดยฝึกให้สังเกตว่า มี
พยัญชนะตัวไหนบ้าง ที่คล้ายกับตัว ก.ไก่ เราอ่าน
ไปตามลำดับ เด็กก็จะซื้อตัวต่อตัว ก ล ย น ภ ภ ภ
แล้วให้วิเคราะห์ดูแต่ละตัวว่า ตรงไหนที่เหมือนกัน
และตรงไหนที่แตกต่างกัน นี่คือ การสอนความคิด
เชิงวิเคราะห์แยกแยะ เรียกว่า การหาเหตุ สอน
อย่างนี้กับตัว ช.ไข่ ค.ควาย และตัวอื่นๆ หลายๆ ครั้ง
จนเด็กรู้จักเบรียบเทียบด้วยตนเอง

ขั้นที่ 3 การสอนการผสมคำ เราเขียนสรุป
บนแผ่นกระดาษใส่ตัวม (ให้อีกด้วย) แล้วนำไปทาบที่
ก.ไก่ เราอ่านให้ฟัง ก. - า ก แล้วให้เด็กอ่านออก
เสียงตาม ทำซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง แล้วให้เด็กลองทำเอง

อ่านเอง ตอบแรกเด็กอาจจะเป็นฯ ปะฯ หน่อย แล้ว จะค่อยคล่องขึ้น (ขึ้นนี้ยังเป็นขั้น สุ่มบัญญา) สร้างตัวอื่นๆ ก็ทำอย่างเดียวกันให้เด็กนำสราะไปทบทวนอ่านจนทำได้ หลังจากนั้นก็เขียนให้อ่าน

ขั้นที่ 4 เริ่ม สอนจินตนาปัญญา (บัญญาที่เกิดจากการคิด) ฝึกให้คิดด้วยการให้คิดหาคำที่มีเสียงสะ荡เดียวกัน เช่น กลุ่มคำที่มีเสียงสะ荡 ฯ ก็มี กตา ข า ยา นา ว า มา อา ฯลฯ กลุ่มสะ荡 เวื้อ (เอือ) ก้ม เกือ เรือ เสือ ฯลฯ นี่คือคำคล้องจอง 1 พยางค์

พอได้แล้วก็ฝึกหาคำคล้องจอง 2 พยางค์ โดยเราว่าให้ฟังก่อน เช่น กินข้าว ยาววา ตาดู หูฟัง รังนก ฯลฯ แล้วให้เด็กลองพูดคลับกับที่เราพูดขึ้นก่อน เช่น

เร公寓ด	ไปใน	เด็กพูด	ใจดี
เร公寓ด	สีแดง	เด็กพูด	แมงมุม
เร公寓ด	สูมไฟ	เด็กพูด	ໄลตี
เร公寓ด	ดีใจ	เด็กพูด	ในครัว
	ฯลฯ		

จากนั้นไปสอนคำคล้องจอง 3 พยางค์ แล้วให้ฝึกคิดแต่งประ邑ค์ เราทำเป็นตัวอย่าง เช่น คำว่า แมว เราแต่งประ邑ค์ว่า แมวไล่หนู แต่งประ邑ค์ตัวอย่างให้เด็กสัก 6 – 7 ประ邑ค์ จากนั้นให้เด็กลองแต่งประ邑ค์ จนทำได้คล่อง วิธีสอนให้คิดผสมคำนำเข้าสระและพยัญชนะมาผสมกันอ่านเป็นเสียงอย่างนี้เป็นการเริ่ม สอนภาษาตามบัญญา การนำเข้าคำต่างๆ มาคิดเรียงเป็นประ邑ค์ วิธีคิดแบบนี้เรียกว่า คิดวิเคราะห์หัวผล นอกจากเขาหนังสือมาฝึกความคิดแล้ว ก็ใช้สิ่งที่พบเห็นมาฝึกให้เด็กคิดได้ด้วย เช่น เมื่อเราเล่นท่านให้ฟัง ก็ให้เด็กคิดวิพากษ์วิจารณ์ตัวละครแต่ละตัวว่า มีข้อดีข้อเสียอย่างไร แม้แต่ข่าวโทรทัศน์ ข่าวหนังสือพิมพ์ ก็สามารถนำมาตั้งประเด็นให้เด็กคิดวิเคราะห์วิจารณ์แยกแยะมุ่งดี มุ่งเสีย ข้อผิด ข้อถูก... จากการสังเกตที่เราฝึกคิดให้แก่เด็กนี้พบว่า บางเรื่องเราไม่ได้ฝึก แต่เด็กคิดเองได้อย่างน่าแปลกใจ

ผลที่ได้

จากเด็กอายุขวางครึ่ง เริ่มสอนอ่าน พออายุ 2 ขวบกว่า เด็กอ่านหนังสือพิมพ์ได้ และเริ่มนิสัยชอบอ่านหนังสือ พออ่านหนังสือได้ก็เริ่มไปคุ้นหิ้งหนังสือ อ่านพระภัณฑ์ ฯลฯ สามกี๊ได้

พ.ศ. 2528 อายุ 3 ขวบ นำไปเข้าโรงเรียนอนุบาลในค่ายเมืองรายมหาราช อายุ 6 ขวบ (2531) เข้าเรียนโรงเรียนประถมศึกษาบ้านลันดึ้งอำเภอเมืองเชียงราย

ตำราฝรั่งฯ ว่าไว้ว่า “ถ้าสอนหนังสือให้เด็กอนุบาลพอดีขึ้นไปเรียนขั้นประถมสมองเด็กจะเสื่อมเด็กจะเรียนอ่อน จะสอบตก” ผู้ทดลองสอน ก็ไม่ได้อดหวั่นไหวไม่ได้ รอคุณผลการเรียนว่า เด็กจะเรียนอ่อนไหม ใจดี รวมผลการเรียนว่า เด็กจะเรียนอ่อนใน จังหวัดตากอย่างที่ตำราฝรั่งว่าไว้หรือไม่

ปรากฏว่า ภาคเรียนแรก เด็กได้คะแนนนำในห้อง ก็ลงอกไปที่ พอกภาคเรียนที่สอง คะแนนนำอีก โลงอกที่ จากรัน ได้ติดตามคุณผลการสอบทุกครั้ง จนเรียนจบขั้นประถมปีที่ 6 คะแนนนำตลอด

จบ ป.6 เข้าเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียน示范ราชภัฏสังเคราะห์ ได้ติดตามคุณผลการสอบทุกภาคเรียนจนจบมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏว่าสอบได้คะแนนนำโดยตลอดอีก

พ.ศ. 2543 จบ ม.6 ไปสอบเข้ามหาวิทยาลัย ผลปรากฏว่า มีชื่อติดเข้ามหาวิทยาลัยได้ถึง 4 แห่ง คือ

1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
3. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
4. มหาวิทยาลัยยุนก

มหาวิทยาลัยยุนก ที่ลำปาง เมื่อเห็นผลการเรียนย้อนหลังของเด็กคนนี้แล้ว เสนอให้ทุนเรียนปริญญาตรีจบ ถ้าจบปริญญาตรี จะให้ทุนไปเรียนต่อปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา และถ้าได้ปริญญาโท ก็จะให้ทุนเรียนดึงปริญญาเอก (สอบเข้ามหาวิทยาลัยครั้งเดียวได้ทุนเรียนดึงปริญญาเอก)

* ภาระ แปลว่า ทำให้ดีขึ้น เพิ่มขึ้น พัฒนาขึ้น ตรงกับภาษาอังกฤษ development

** น่าเสียดายที่จดมาแต่ข้อความนั้น ไม่ได้จดชื่อหนังสือ และชื่อผู้แต่งมาด้วย ที่ตำราฝรั่งว่าอย่างนั้นก็ เพราะว่าเด็กยังอายุน้อย สมองยังพัฒนาไม่พร้อมที่จะเรียน แต่ทุกสิ่งย่อมมีข้อยกเว้น

แม่ของเด็กคนนี้ตกลงใจให้เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยโynosik ลำปาง ใช้เวลาเรียนเพียง 3 ปี จบปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง พ.ศ. 2547 ขณะนั้นมหาวิทยาลัยโynosik ให้ทุนส่งไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเท็กซัส (University of Texas) สหรัฐอเมริกา ผู้เขียนมีความเห็นว่า ผลของวิธีสอนของพระพุทธเจ้าต่างร่วงกีดูไม่ได้

ข้อสรุปเกต

1. ตัวอย่างที่ปรากฏในเรื่องนี้ เด็กคนนี้อาจจะเป็นเด็กอัจฉริยะก็ได้ แต่ผู้เขียนเชื่อแน่ว่า วิธีสอนปัญญา ตามแบบวิธีสอนของพระพุทธเจ้าต้องมีส่วนในการสร้างความคิด ให้เด็กรู้จักคิด รู้จักเรียนเรียนอย่างมีความคิด เด็กจึงประสบความสำเร็จ

2. การสอนธรรมะ เรามักสอนเพียงให้เด็กรู้ธรรมะ แต่ไม่ได้สอนให้เด็กปฏิบัติธรรมะ เด็กจึงไม่เกิดจิตสำนึก

3. การเรียนการสอนต้องมีทั้งจำ รู้ ทำได้ ทำเป็น และคิดได้ คิดเป็น จะเกิดจิตสำนึก การเรียนรู้จะไร้กัณฑ์ไม่ใช่รู้เพื่อประโยชน์ตนเพียงอย่างเดียว เพราะจะถูกมองเป็นคนเห็นแก่ตัว จะต้องคิดถึงประโยชน์ของผู้อื่น ของสังคม ของประเทศชาติด้วย

4. พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ตุमเห_hi กิจจัง อาตัปปัง แปลว่า การประพฤติปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งที่ท่านหันหลบจาก “ต้องทำ” ตั้งนั้นถ้ายังเข้าใจคำว่า “สอนธรรมะ” ผิดๆ กันอยู่ ก็คงจะผิดตลอดไป

พบุลย์ จันทายศ

บรรณานุกรม

พระเทพเทวี (ประยุทธ์ ปยุตติ). พจนานุกรมพุทธศาสนา ฉบับประมวลศพท. กรุงเทพฯ : มหาพุฒกรรณ์ราชวิทยาลัย, 2533.

พระพรหมคุณภารณ์ (ประยุทธ์ ปยุตติ). สู่การศึกษาแนวพุทธ. กรุงเทพฯ : มูลนิธิพุทธธรรม, 2548.

วงศิน อินทสาระ. พุทธวิธีในการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ธรรมดा, 2545.

A. Morrison and D. McIntyre. Teacher and Teaching. Manchester, Penguin Book Ltd., 1973.

Blount, Nathan S. & Klausmeier, Herbert J. Teaching in the Secondary School. N.Y., Harper and Row Publisher, 1968.